

— До колко имаш сега въ патерицѣтъ ?

— Сто и четъринадесеть.

— Е, ты има време още да ся правишь на клосьнѣ (чолакѣ).

— Но ты както виждамъ ще напуснешъ вече слѣпотѣѣтъ.

— Сегынка ще идѣ да ся обрьснѣ; ще си промѣнѣ дрѣхытъ; ще турѣ единъ хубавъ фесъ, и кой ще ти познае слѣпыйтъ дѣда Еня.

— Имашъ право но да млъкнимъ. . . Да си земемъ патерицытъ и да гѣмзимъ.

— Мацко слушаше съ вниманіе двамата просяцы, въздържаше ся да си непоема душѣтъ за да гы не тури въ сумѣніе. Просяцытъ трѣгнѣхъ да излѣзатъ. Гырджикѣтъ и другытъ хѣркахъ още та спяхъ. Мацко ся дигнѣ та погледнѣ кѣдѣ Гырджия и видѣ до главѣтъ му подѣ възглавницѣтъ че ся подаваше едно ножче съ лѣскавъ черенъ. Въ дѣтинското си тщеславіе помисли си че не ще направи нѣкожъ голѣмъ грѣшкѣ, ако да земеше съ себе си онуй ножче. И безъ да примисли повече, ставѣ дябомъ, зе ножчето та го запѣхъ на поясъ и трѣгнѣ да дири просяцытъ.

— Мжчили сѣ ся за мене, рече Мацко, като прѣсѣдуваше изблизу божацытъ.

— Да влѣземъ тука, да пиемъ по единъ чай, бачо Коста, и азъ да ся обрьснѣ.

— Да влѣземъ, чичо Еньо, рече, другый-тъ просякѣ.

Шомъ влѣзохъ въ едно малко и тѣсно кафене, което бѣше и брьснарница, Мацко ся вмѣкнѣ и той подирѣ вмѣ.

Кафеджійтъ, който бѣше и браснаръ, младъ единъ ерменецъ, поздрави гы и гы попита по турскы какво ще пѣтъ.

— Чай, рекохъ двамата просяцы, и ще обрьснешъ едного отъ насъ.

— Мене, каза Еню.

Кафеджійтъ, помисли за Мацка че е момче, спѣтникъ